

Иван Вазов

На приятелите ми Г. и А.

Приятели безценни
изпратих днеска аз
и с чувства възхищенни
казах им „добър час!“

Идете живи, здрави
там, дето чакат вас,
но знайте, че сега ви
по-много любя аз.

Но не че без преструвка
стискахте ми ръце,
че жежката цалувка
ви беше от сърце;

нито че с вас отдавна
аз бил съм разделен –
та с тази радост явна
срещнах ви този ден.

За друга аз причина
възлюбих ви така:
у вас наидох, дружина,
по-доблестни сърца.

Видях, че в ваште жили
кипеше горда кръв,
че бяхме се сближили
неволно с тайна връв.

Идея благородна
бе общата ни страст
и за борба свободна
горяхме в същия час.

Честит да е случаят,
в кой нашите сърца
така да се узнаят
можиха с две словца!

Че буйно те живяли

в притворният си сън,
че тайно в них горял е
един и същ огън!

1875

Г. и А. – Григор Божков и Антонов, когато минаха още през 1875 година през Сопот, отивайки за Клисуре, за да подготвят въстанието.

КРАЙ

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8375>]